

dave barry

dospěju, až umřu

TALPRESS

DOSPĚJU, AŽ UMIŘU

**Barryho úžasné báchorky
o dospělosti**

DAVE BARRY

TALPRESS

Copyright © 2010 by Dave Barry
Translation © 2010 by Jana Dušková

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-408-6

*Tato kniha je věnována každému, kdo si ji koupí.
Bez vás bych si musel sehnat opravdové zaměstnání.*

OBSAH

Úvod	9
Slonice a pampeliška (Obhajoba mužů)	13
Když zavřete zobák, tak vám to vysvětlím Muž zodpovídá dotazy od žen	22
V srdci otcovství Dopis nastávajícímu novopečenému tatínkovi	32
Taneční besídka	40
Technika	45
Řešení problému s celebritami	53
Tipy pro návštěvu Miami <i>Zaprvé: Zbláznili jste se?</i>	63
Chov psů pro začátečníky	72
Moje hollywoodská kariéra Velký propadák	79

24 hodin	
Poslední scénář	94
Kompletní zbabělecký balíček	114
Krise zdravotnictví	
Po přečtení si umyjte ruce	120
Kolonoskopie	135
Uskutečnitelný praktický plán na záchranu novinového průmyslu	
Ode mě ho nečekejte	142
Judaismus pro křesťany	153
Rozkošné tesáky	
Román o upírech	159
Festival zarputilosti	177
Ženichův otec	185

ÚVOD

V životě každého člověka nadejde okamžik, kdy pocítí potřebu předat mladším generacím moudrost, kterou za dlouhá léta nashromáždil. Mladší generace mu samozřejmě nevěnuje pozornost; má příliš mnoho práce s podcastováním youtubových blogů na Facebook, nebo kýho čerta to tam v dnešní době provádí.

Ale pokud internet jednoho dne spadne a mladší generace najednou nebude vědět, co si počít s volným časem, doufám, že si tuhle knihu přečte. Je to sbírka esejů, ve kterých se většinou zabývám tím, co znamená být dospělý.

„Ehm!“ říkáte si teď. „Co TY víš o tom, co znamená být dospělý?“

To je pravda. Za svou dlouhou kariéru (1887–2005) novínového fejetonisty jsem nebyl zrovna znám jako mluvčí dospělosti. Byl jsem znám jako mluvčí diskusí o tom, co by se stalo, kdyby během letu na palubě cestovního letadla explodovala kráva.*

Ale od té doby, co jsem přestal psát pravidelné týdenní fejetony, se leccos změnilo. Jednak došlo k vážné ekonomické recesi. Bylo to snad proto, že národ byl zničený z toho, že přišel o mé fejetony? Skromnost mi brání v dalších úvahách. Ale co vy víte.

Zadruhé jsem získal dostatek času na přemítání. Spousta lidí včetně mé ženy si myslí, že v důchodu jen posedávám,

* Něco velmi ošklivého.

koukám na televizi, piju pivo a prdím. Ale když vypadám jako inertní pytel nadmutého masa pohozený na gauči, ve skutečnosti přemítám, přinejmenším během reklam.

A když nepřemítám, tak získávám významné životní zkušenosti. Za několik posledních let jsem zažil svatbu svého syna; byl jsem přítom, když moje dcera hrála fotbalové zápasy a vystupovala na tanečních besídkách, které trvaly déle než španělsko-americká válka; pořídil jsem si psa jménem Lucy; projel jsem se v hasičském voze s Clarabellou, slavnou krávkou Walta Disneye;* prožil jsem různá dobrodružství s lékaři, včetně jejich přímých útoků na moje nejin-timnější partie; dal jsem se na spinning; kandidoval jsem na prezidenta; málem jsem získal Nobelovu cenu míru; a utratil jsem sumy ve výši hrubého domácího produktu Uruguaye za poplatky u veterináře ve snaze vyléčit Lucy zranění oca-su, které si opakovaně způsobuje tím, že jím příliš intenzivně vrtí.

Výsledkem těchto životních zkušeností ve spojení s přemítáním jsou právě eseje v této knize. Až na jednu výjimku nebyly nikdy zveřejněny v novinách. Jsou delší, než bývaly moje fejetony, protože mě při psaní neomezovaly přísné novinové limity (obvykle sedmnáct slov na fejeton, pokud se nejedná o dlouhá slova, jako třeba „luminiscence“). To znamená, že při psaní této knihy jsem mohl umělecky „roztáhnout křídla“ – neomezovat se už jen na pár příšerných vtipů na dané téma, ale napsat na toto téma doslova *tucty* příšerných vtipů. Ano, stálo mě to spoustu práce, ale pokud vám tyto eseje v něčem pomohou – pokud v nich najdete poučení o vztazích, o rodičovství, nebo třeba jen o tom, jak přežít tohle šílené období, kterému říkáme dospělost –, tak budu upřímně překvapený.

V celé knize jsem usiloval o maximální upřímnost a pravdivost, pokud jsem zrovna nelhal. Přejímám plnou odpověd-

* Naštěstí neexplodovala.

nost za všechno, co si v ní přečtete; jakékoli mylné informace nebo faktické chyby jsou způsobeny výlučně globální změnou klimatu. Na závěr doufám, že se vám tato kniha bude líbit, a pokud si z četby odnesete jen jedno poselství, ať je to tohle: Pokud vám veterinář bude tvrdit, že můžete svého psa nějak odnaučit vrtět ocasem, tak kouří trávu.

SLONICE A PAMPELIŠKA

(Obhajoba mužů)

Moje žena má kamarádku, které budu říkat Bernice. (To není její skutečné jméno. To není ničí skutečné jméno.)

Bernice je atraktivní, chytrá, zábavná svobodná žena středního věku, která touží po láskyplném vztahu s mužem. Moje žena zná přibližně 1700 atraktivních, chytrých, zábavných svobodných žen středního věku, které touží po láskyplném vztahu s mužem. (Samozřejmě ne se *stejným* mužem.) (I když ani tuto možnost by možná nezavrhovaly.)

Několikrát týdně, vždy po rozhovoru s jednou z těchto žen, mívá moje žena přednášku (v trvání asi tak pětasedmdesáti minut, včetně přestávků na toaletu) o tom, jak je NE-SPRAVEDLIVÉ, že všechny tyhle atraktivní, chytré, zábavné svobodné ženy středního věku NEMOHOU NAJÍT MUŽE. Moje žena má ovšem svou teorii, proč tomu tak je: Muži jsou pitomci.

Moje žena je přesvědčená, že muži mají nepřiměřeně vysoké fyzické požadavky na ženu, kterou by byli ochotni vzít zavděk. Prohlašuje, že muž středního věku může mít chlupy v nose jako tarantule, tělesný pach, který dokáže přimět ke změně směru stěhovavé husy, a tolik tělesné tkáně navíc, že by se z ní dal vytvarovat další muž středního věku, ale přesto je stále přesvědčen, že je fyzicky způsobilý k tomu, aby randil se Scarlett Johanssonovou.

„Co to s těmi muži *je*?“ klade si moje žena čistě řečnickou otázku. „Copak nemají *zrcadla*?“

Je pravda, že se může zdát, že jsou muži vzhledem k vlastnostem, které hledají u opačného pohlaví, povrchní; naznačuje to i tato vědecká tabulka:

Co hledají ženy u mužů	Co hledají muži u žen
Inteligenci, laskavost, smysl pro humor, stabilní povolání, věrnost, upřímnost, bezúhonnost, spolehlivost, ochotu dělit se o rodičovské povinnosti a domácí práce, hygienické návyky a přiměřenou tělesnou přitažlivost	Kozy

Ale znamená to snad, že muži jsou jen banda plytkých tvorů posedlých sexem? Ano. Ovšem muži pro to mají solidní vědeckou omluvu: biologii.

Jak víme už ze střední školy, je lidské tělo tvořeno biliony drobných jednobuněčných živočichů zvaných „buňky“, které se shlukují v důležité orgány jako slezinu, podbradek a strumu. Každá jednotlivá lidská buňka obsahuje „DNA“, což je speciální molekula, kterou vaše tělo zanechá na místě činu, aby vás mohla identifikovat policie. Ale DNA má i další důležitý úkol: obsahuje váš „genetický kód“, který vám umožňuje předávat budoucím generacím významné vlastnosti jako barvu vlasů, věk, nenávisť k Amíkům atd. O DNA byste měli vědět dvě zásadní fakta. První z nich je:

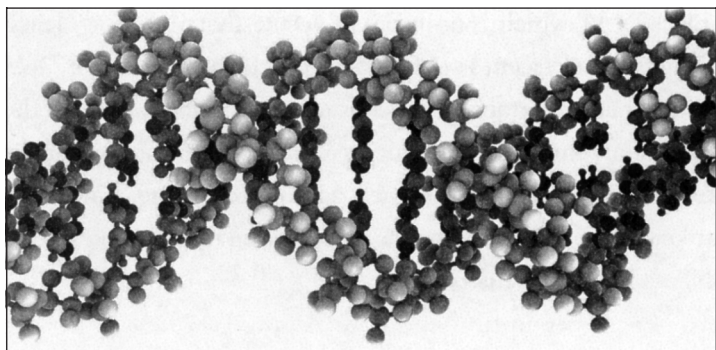
DNA může za všechno.

Možná si myslíte, že za to můžete vy, ale to není pravda. Váš vztah k vašemu tělu je stejný jako vztah mezi trenérem a fotbalovým týmem čtyřletých hráčů. Trenér se může sna-

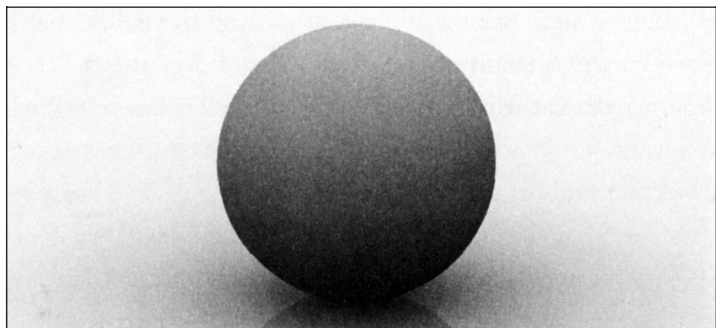
žít přimět hráče všemi možnými povely, aby kopali do míče, ale pokud ti se rozhodnou, že budou radši postávat na hřišti a vrtat se v nose, tak prostě budou postávat na hřišti a vrtat se v nose. Stejně tak ani vaše tělo neví, co chcete vy; ví, co chce vaše DNA. A to nás přivádí k zásadnímu faktu o DNA číslo dvě:

To jediné, nač myslí DNA, je reprodukce.

Vaše DNA chce zanechat otisk v celé lidské rase, podobně jako společnost Nike. Tento cíl mají společný mužské i ženské molekuly DNA, ale dosahují ho velice rozdílným způsobem. Chcete-li tento rozdíl pochopit, prohlédněte si skutečné fotografie dvou vzorků DNA. První byl odebrán ženě:

Tenhle byl odebrán muži:

Při bližším pohledu zjistíme mezi těmito molekulami drobné rozdíly, přičemž hlavní spočívá v tom, že DNA ženy je složitější. Důvodem je to, že má-li se rozmnožit DNA ženy, tato žena – a to je zcela zásadní – *musí mít miminko*. A i kdyby začala hodně brzy a rodila děti jako na běžícím pásu, *může mít miminek jen omezený počet*. A navíc, když takové miminko přivede na svět a chce, aby její DNA přežila, *musí se o to miminko starat*, dokud nebude schopné samostatného života, což se moderním lidským miminkům stává tak někdy po třicítce.

Takže u ženy je reprodukce velmi složitý a vleklý proces. Celé dlouhé týdny jí může trvat například výběr vhodných mateřských plavek. Pak je tu veškerá ta výbavička, kterou pro miminko musí nakoupit – třeba kočárek, který stojí stejně tolik jako Toyota Celica, ale je technicky dokonalejší; nebo roztomilé miminkovské šatičky, které bude miminko plnit kakáníčkem.

Rozumně uvažující člověk, čímž mám na mysli muže, se možná zeptá, jestli miminko všechny tyhle věci opravdu *potřebuje*, obzvlášť botičky, protože to jediné, co miminka dělají s nožičkami, když je objeví, je to, že si je strkají do pusinky, a to pokud možno co nejdál, někdy až do krku.

Ale rozumně uvažující člověk o tomhle nerozhoduje. O tom rozhoduje DNA ženy, a ta nic nenechává náhodě. Z neznámého chemického důvodu je přesvědčená, že miminko roztomilé botičky *potřebuje*, takže miminko roztomilé botičky **BUDE MÍT**, stejně jako jeho pokojíček **BUDE MÍT** stěny vytapetované roztomilými zvířátky. Pokud se pokusíte zabránit těžce těhotné ženě ve shánění těchhle věcí pro miminko, rozdrtí vám lebku krabicí s plenkami. Není v tom nic osobního. Poslouchá prostě svou DNA, která jí přikazuje to, co považuje za nutné k péči o její dítě – nebo přesněji řečeno o DNA jejího dítěte.

Dítě postupně roste a žena i nadále projevuje chování, které by se normálnímu člověku mohlo zdát iracionální. Příkladem jsou oslavy narozenin. Ty většina žen považuje

za zásadní součást péče o dítě, a proto se každý rok, když se blíží narozeniny mé dcery, stává z mé ženy – a to říkám s nejbližší láskou – nebezpečný šílenec.

Neříkám, že by naše dcera neměla mít narozeninovou oslavu. Říkám jen, že já bych ji dokázal uspořádat během hodiny. Objednal bych nějakou tu pizzu, zajel do supermarketu pro dort, zorganizoval pár zábavných společenských her pro malé holčičky – „pobíhejte a pištěte“, „pobíhejte a pištěte trochu víc“ atd. – a oslava by byla hotová. Netvrdím, že by to byla ta nejskvělejší oslava narozenin v dějinách. A asi by se konala přibližně měsíc po skutečných narozeninách mé dcery, protože nemám zrovna dobrou paměť na data. Ale splnila by svůj účel.

Naopak moje žena si myslí, že oslava by se měla formou blížit programu, jaký lze shlédnout v poločase národní fotbalové ligy, ovšem měla by být vytríbenější. Její narozeninové oslavy mají vždycky nějaké téma. Jeden rok to bylo téma *Čaroděj ze země Oz* a k proprietám, které našla na internetu (včetně ozdobné číše ve tvaru rubínového střevíčku), patřila i „cesta ze žlutých cihel“ tvořená rolí neuvěřitelně kluzkého žlutého plastu, kterou mi nařídila rozvinout na náš chodník před domem. Pršelo, takže jsem velice racionálním tónem upozornil na to, že pokud dáme kluzký plast na chodník, který je už beztak kluzký až dost, může se někdo zranit.

Viděli jste film *Mutant*, ve kterém na první pohled přitažlivá žena byla ve skutečnosti převlečená neznámá plazovitá stvůra, která dokázala zabít muže tak, že mu strčila ohyzdný plazí jazyk tak hluboko do úst, že mu vzadu vyšel ven lebkou? Když se tahle stvůra chystala zaútočit, měla v obličejí *přesně* stejný výraz jako moje žena, když jsem naznačil, že bychom možná nemuseli pokládat tu cestu ze žlutých cihel. Její názor totiž zněl: Ano, někdo by se mohl zranit, možná dokonce zabít, ale tématem oslavy je *Čaroděj ze země Oz*, takže *my přísambůh budeme mít cestu ze žlutých cihel*. Takže jsme ji samozřejmě měli.

Pečující instinkt se neomezuje jenom na děti. Ženy díky němu projevují i celou škálu jiných způsobů chování, které mohou mužům připadat nepřírozené, například:

- dávání dárků a/nebo posílání pohlednic prakticky při každé příležitosti, včetně přechodu na letní čas;
- přemítání o vztazích;
- mluvení;
- projevování uražených reakcí;
- strachování se;
- kupování vonných svíček velikosti požárních hydrantů.

Tenhle seznam by mohl pokračovat donekonečna. Mozek typické ženy je ve dne v noci plný nejasných pocitů viny vyvolaných neustálou obavou, že někdo někde v její spletné síti rodinných příslušníků a přátel *potřebuje větší péči*. A to je důvodem její špatné nálady.

Muži, to je úplně jiná biologická záležitost. Muž samozřejmě nemůže rodit děti, takže jediným způsobem, jak se může rozmnožovat jeho DNA, je přivést nějakou ženu do jiného stavu. A šance mužovy DNA se ještě zvětší, když zatímco první žena nakupuje malé nepotřebné botičky pro svého budoucího potomka, přivede do jiného stavu *jinou* ženu. Vlastně – a připomínám, že tak uvažuje DNA, *ne muž – čím víc žen muž přivede do jiného stavu, tím větší jsou šance na to, že jeho DNA přežije*. Je prostě geneticky naprogramovaný na to, aby se snažil spářit s prakticky jakoukoli dostupnou ženou nebo přiměřeně měkkým předmětem a pak rychle pokračoval dál.

Takže abych to shrnul: Žena připomíná svou strukturou sloní samici, s dlouhým těhotenstvím následovaným ještě delšími roky mateřské péče, zatímco struktura muže by se dala přirovnat spíš k pampelišce, která bez výběru chrlí spousty semínek všude kolem sebe a pak na ně jaksi zapomíná. Ani slonice, ani pampeliška nejsou „správné“. Obě pře-

dávají dál svou DNA, ale jejich biologická struktura určuje, že musí používat velice rozdílné strategie, a proto se jen vzácně setkáte se smysluplným, dlouhodobým, vzájemně naplňujícím vztahem mezi slonicí a pampeliškou.

To nás přivádí zpátky k Bernici. Vzpomínáte si ještě? K té atraktivní, chytré, zábavné svobodné ženě středního věku, která touží po láskyplném vztahu s mužem. Na ní si teď ukážeme, proč je to prakticky beznadějně. Bernice je stejně jako moje žena sportovní reportérka. Nedávno byly na velké sportovní akci a Bernice prozradila ostatním sportovním reportérkám, že za několik dní půjde na oběd na rande naslepo. Ostatní sportovní reportérky jí tedy popřály hodně štěstí a opět se věnovaly své práci.

Ha-ha! To se samozřejmě nestalo. Stalo se to, že se rozezněl Alarm Ženské Sítě Na Podporu Vztahů – *HŮ! HŮ! HŮ!* – a všechny ostatní sportovní reportérky okamžitě přestaly psát o sportu, aby mohly soustředit veškeré své analytické a reportérské a googlovací dovednosti na tu spoustu otázek, které blížící se rande vyvolalo. Některé se týkaly onoho muže: Kdo to přesně je? Jak je starý? Co dělá? S kým dřív chodil? Je hezký? Má nějaké svobodné kamarády? Jsou hezcí?

Pak tu byly otázky týkající se Bernice, přičemž ta hlavní zněla: Co si má vzít na sebe? Bernicin tým se shodl na sukni, ovšem pak přišla na řadu otázka délky. Nemůže být příliš krátká, protože pak by se zdálo, že Bernice příliš tlačí na pilu. Ale nemůže být ani příliš dlouhá, protože pak by vypadala jako jeptiška.

Po velkých diskusích, koučování a přípravách byla Bernice na rande konečně dostatečně připravená. A vlastně na něj nešla sama. V duchu ji doprovázela moje žena i všechny ostatní členky týmu sportovních reportérek. Bernici v jistém smyslu doprovázely i všechny ostatní ženy, které kdy existovaly, obklopovaly ji neviditelným oblakem loajálního ženství, aby jí pomohly najít vhodného druha a usadit se a rozmnožit svou DNA a pečovat o ni.